

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 314. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342291632/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

forbigår den af familiære grunde; den kyndigste, men vel også noget enstrengede tolkning er stadig Aage Henriksens i *Det guddommelige Bam*.

Jeg har selv prøvet at nærme mig den særprægede historie – og skal forsøge at sammenfatte min læsning. Tolkningen af *Antonius i Paris* skulle gerne hjælpe forståelsen.

Fortælleteknisk er det vigtigt at fastholde, at der igen er tale om et jeg, der kender *en ung Mand*, der nu hedder Silvio; på et lavere niveau hed han Antonius, på et højere Sigmund – nemlig i *Fortællingen om Rosen*, som skulle være skrevet her og nu, men som Claussen brugte resten af sit liv på at komponere sammen. Denne Silvio er først og fremmest ingeniør og brobygger, i anden række fortæller og digter. Han elsker sandhed, men må skamfuld begynde med en løgn, og det af de kraftigste: *en Kron-Løgn*. De ydre, kropslige kendsgerninger fornægter han gerne, for han har i sin kærlighed til den sjælfulde Céli-mène oplevet sig ophøjet til kongeværdighed – og hende til dronning – og i dette *Drømmebryllup*, hvor den ydre nødvendighed ophæves og sjæl møder sjæl, er syndefaldet tilsyneladende ophævet. Disse højspændte, festligt-illuminerede tilstande kalder Silvio da *Kronings-Løgne*, i menneskenes øjne tilsyneladende illusioner, men dog bedre at bo i end de kendsgerninger, folk ellers omgærdet sig med. Og Silvio er ikke i tvivl om, at han med den rette tålmodighed og sin *guddommelige Aritmetik* nok skal få gjort ende på det skur, der endnu skil-ler dem ad. Sodomias freske: *Alexander og Roxanes bryllup*, hvor verdensherskeren overrækker Roxane kronen for bryllupsnatten, *kunne* illustrere Silvios mægtige forventninger – og Claussen *kan* have set billedet i Rom (jf. n.t.s. 157 og s. 197).

Da Silvio så prøver at virkeliggøre drømmen, afvises han – og indser, at den bro, han har bygget mellem dem, er bygget på en løgn. Hun ønsker ikke at krones, men nyder kun tilstanden i sig selv – selvforelsket og forfængelig, som hun er.

Henvist til denne fattigdom beslutter den velhavende Silvio sig da til at bryde op. Han har levet *en Dag i Elebatana*, og han er ikke tilsinds at fornægte denne sjælsfylde – men den skal forbindes med kropsligt nærvær. Det er denne bro: *Højere end Alperne – dybere end Middelhavet*, han rejser ud for at studere – og finde.

Som Goethe i sin *Italienske Reise* ønsker Silvio virkelighed, hvad der kan lyde ejendommeligt for de fleste, men alligevel er en sjældenhed. I begyndelsen vil han *ikke leve med de levende*, men gradvis